

New Hope Luterilainen Seurakunta

189 Regent Street
Sudbury, Ontario
P3C 4C4

16.5.2021 – 6. sunnuntai pääsiäisestä

Pyhän Hengen odotus

Tekstit

Päivän psalmi	Ps 27:1 – 3, 7 – 9
1. lukukappale	Sak. 14:7 – 9
2. lukukappale	Ef. 1:16 – 23
Evankeliumi	Joh. 17:18 – 23

Esirukouksissamme: Ruth, Fred, Esme, Martha.

Jumalanpalvelukset ovat peruutettu.

Tulevia tapahtumia

Ti 18.5.

klo 18.30 Raamattupiiri **Zoom**

Psalmi. Ps. 27:1 – 3, 7 – 9

Daavidin psalmi. Herra on minun valoni ja apuni, ketä minä pelkäisin? Herra on minun elämäni turva, ketä siis säikkyisin? Kun vainoojat käyvät minua kohti iskeäkseen hampaansa minuun, he itse kaatuvat, vihamieheni ja vastustajani suistuvat maahan. Vaikka sotajoukko saartaisi minut, sydämeni ei pelkäisi, vaikka minua vastaan nousisi sota, ei minulla olisi mitään hätää.

Herra, kuule, kun huudan sinua! Ole minulle armollinen, vastaa pyyntööni. Sydämeni muistaa sinun sanasi: »Etsikää minun kasvojani.» Herra, minä tahdon etsiä sinua, älä kätke minulta kasvojasi! Älä vihastu, älä torju palvelijaasi, sinä olet aina ollut minun apuni. Älä nytkään jätä minua, älä hylkää, sinä Jumalani, sinä auttajani!

1. lukukappale: Sak. 14:7 – 9

Kerran tulee aika – milloin, sen Herra tietää – jolloin yö on kirkas kuin päivä eikä ilta enää pimene. Silloin virtaavat Jerusalemissa elämää antavat vedet. Puolet niistä juoksee itäiseen mereen, puolet läntiseen mereen kesät ja talvet, ehtymättä. Sinä päivänä Herra on oleva koko maanpiirin kuningas. Hän on oleva yksi ja ainoa Jumala ja hänen nimensä ainoa, jota avuksi huudetaan.

2. lukukappale: Ef. 1:16 – 23

Olen lakkaamatta kiittänyt Jumalaa teistä muistaessani teitä rukouksissani. Minä rukoilen, että Herramme Jeesuksen Kristuksen Jumala, kirkkauden Isä, antaisi teille viisauden ja näkemisen hengen, niin että oppisitte tuntemaan hänet, ja että hän valaisisi teidän sisäiset silmänne näkemään, millaiseen toivoon hän on meidät kutsunut, miten äärettömän rikkaan perintöosan hän antaa meille pyhien joukossa ja miten mittamaton on hänen voimansa, joka vaikuttaa meissä uskovissa. Se on sama väkevä voima, jota hän osoitti herättäessään Kristuksen kuolleista ja asettaessaan hänet istumaan oikealle puolelleen taivaassa, ylemmäksi kaikkia valtoja, voimia ja mahteja, ylemmäksi kaikkia herruuksia, jotka mainitaan tässä ja tulevassakin maailmassa. Jumala on alistanut kaiken hänen valtaansa ja asettanut hänet kaiken yläpuolelle seurakuntansa pääksi. Seurakunta on Kristuksen ruumis ja hänen täyteytensä, hänen, joka kaiken kaikessa täyttää.

Evankeliumi: Joh. 17:18 – 23

Jeesus rukoili ja sanoi:

”Isä, niin kuin sinä lähetit minut maailmaan, niin olen minäkin lähettänyt heidät. Minä pyhitän itseni uhriksi heidän tähtensä, että heistäkin tulisi totuuden pyhittämiä.

Minä en rukoile vain heidän puolestaan, vaan myös niiden puolesta, jotka heidän todistuksensa tähden uskovat minuun. Minä rukoilen, että he kaikki olisivat yhtä, niin kuin sinä, Isä, olet minussa ja minä sinussa. Niin tulee heidänkin olla yhtä meidän kanssamme, jotta maailma uskoisi sinun lähettäneen minut.

Sen kirkkauden, jonka sinä olet antanut minulle, olen minä antanut heille, jotta he olisivat yhtä, niin kuin me olemme yhtä. Kun minä olen heissä ja sinä olet minussa, he ovat täydellisesti yhtä, ja silloin maailma ymmärtää, että sinä olet lähettänyt minut ja että olet rakastanut heitä niin kuin olet rakastanut minua.”

Saarna

Tästä evankeliumitekstistä nousee ajatus kristittyjen yhteydestä. Jeesuksen rukous on nähty velvoitteena eri kirkkokuntiin kuuluville ja eri tavalla uskoville kristityille etsiä keskinäistä ykseyttä. Toisaalta Jeesuksen sanat ykseydestä liikkuvat aika yleisellä tasolla ja jättävät tilaa erilaisille tulkinnoille siitä, mitä tämä ykseys käytännössä tarkoittaa. Miten tämä asia sopii sen asian kanssa, kun katsomme nykyistä kristillistä maailmaa? Olemmeko me yhtä ja olisiko jotakin tehtävä asialle? Olen ollut useissa erilaisissa ekumeenisissa tilaisuuksissa. Olen edustanut puolestani Kallaveden seurakuntaa kun meille myönnettiin palkinto Ekumeenisen neuvoston toimesta. Järjestimme Kuopion ortodoksisen seurakunnan ja Karttulan Vapaakirkon kanssa vuosittain Pääsiäisvaelluksen metsien poikki yhteisvoimin. Lähes aina nuo tilaisuudet ovat olleet ilmapiiriltään lämpimiä. Tärkeäksi on noussut se mikä meille on yhteistä, eli Kristus. Elämä Kristuksessa ei erottele. En näe ongelmana sitä, että meillä on useita kristillisiä kirkkokuntia maailmassa. Kunhan kukaan ei ajattele omaavansa jotakin sellaista joka toisilta puuttuu, jonkinlaista salatietoa, joka annetaan vain tietyn kirkkokunnan edustajille. Höpö! Jeesus ei ole salattu asia. Eläminen kristittynä ei ole jonkinlainen salaseura. Luterilaisuudessa korostuu eläminen kristittynä maailmassa ja kommunikointi erilaisten ihmisten kanssa. Ihmisen ulkomuodosta ja tavasta ilmaista uskoa ei pysty päättämään mitään hänen henkilökohtaisesta uskostaan ja yhteydestä Jumalaan. On Pyhän Hengen pilkkaa kommentoidakaan mitään sellaista. Jokainen pitääköön huolen omasta hengellisestä elämästään ja vahvistakoon ja lempeästi rohkaiskoon toista vaikeina aikoina.

Uskovien ykseyden näkyvänä tunnusmerkkinä pidetään Johanneksen evankeliumin mukaan kristittyjen keskinäistä rakkautta. ”Kaikki tuntevat teidät minun opetuslapsikseni, jos te rakastatte toisianne” (Joh.13:35). Vaikka kristillistä seurakuntaa on alusta lähtien repineet useat kiistat, on aina toistuvain väliajoin palattava uudelleen uskon perusteisiin ja etsittävä sitä mikä oikeasti luo uskovien ykseyden: Kristityt tunnistavat Jeesuksen olevan yhtä lähettäjänsä kanssa eli Taivaallisen Isämme. Isän lähettiläänä Jeesus on pyhittänyt itsensä opetuslasten puolesta, ja tämä uhri antaa esikuvan hänen seuraajiansa keskinäiselle rakkaudelle.

Tämä evankeliumitekstinä luettu rukous seuraa Jeesuksen jäähyväispuhetta oppilailleen (Joh. 13–16). Monille Vanhassa testamentissa esiintyville jäähyväispuheille oli tyypillistä, että kuolemaan valmistuva henkilö lopuksi rukoilee jälkeen jäävien puolesta, esim. Mooses (5. Moos. 33). Nimenomaan tässä kohtaa rukousta Jeesus rukoilee opetuslastensa ja niiden puolesta, jotka uskovat opetuslasten todistuksen. Jeesus rukoilee siis meidän puolestamme! Jeesus puhuu pyhittämisestä, eli hän erottaa seuraajansa, pyhittää heidät Jumalan palvelemiseen. Samalla tavalla kuin papit ja profeetat erotettiin Vanhassa testamentissa palvelemaan Jumalaa. Tällainen puhe meidän arkisessa luterilaisessa kirkossa saattaa kuulostaa vieraalta ja jopa rienaamiselta, mutta hyvä ystävä, sinutkin on pyhitetty palvelemaan Jumalaa ja erotettu erityistehtävään Jeesuksen todistajana. Tämä sopii varsin hyvin siihen Lutherin ajatukseen, että kirkossamme on yleinen pappeus, kaikki ovat siis tavalla tai toisella pyhitetty lahjojensa mukaan todistajiksi Jeesuksesta Kristuksesta. Jumala kanssasi!

Pastori Johanna Porkola

*Ole hyvä ja muista lähettää uhrilahjasi.
Lahjoittamisen helpottamiseksi meillä on nyt lahjoittamispainike
New Hope seurakunnan nettisivulla osoitteessa www.nhlc.ca
Aikaisemmat sunnuntaisaarnat löytyvät nettisivulta.*

Puh: 705-673-2933 E-mail: office@nhlc.ca Verkkosivu: nhlc.ca
Facebookissa: New Hope Lutheran Church
YouTubissa: New Hope Lutheran Church Sudbury